

drukken. In zoo'n geval schrijft de prozaïst, zooals ieder mensch schrijft, hoogstens wat gemakkelijker of smaakvoller. Toch is het de plicht van ook dezen prozaïst om zijn taal met de grootste nauwkeurigheid te bestudeeren en zijn stijl zoo gedegen mogelijk te doen zijn. Want komt eens het oogenblik van een grootschere bezieling — van de werkelijke genade, dan zal zijn taal een beter en edeler instrument zijn, en, waar hij zoo lang zijn taal gediend heeft, zal de taal hem dienen en hem toevloeien in de uren van zijn genade.

Het is met de kunst van het woord, het is met het beoefenen van het proza, zoo gesteld, dat geen die niet met den diepsten — zij het soms slechts gedeeltelijk bewusten eerbied bezielde is tegenover de magie van woord en stijl, van rythme en schikking, van stijging en val, dat niemand die de schoonheid niet erkent als de bloeseming van de aandrift, ooit de taal zal hanteeren zóó, dat hij die versterkt en verrijkt.

En nu kunnen we helaas van weinig moderne proza-schrijvers (er zijn gelukkig zeer verheugende uitzonderingen) zeggen dat zij de taal verrijken. Zij schrijven los en grillig, het schijnt of zij niet luisteren naar een diep in hen klinkende muziek. Eer lijken zij den dagelijkschen praatstijl bij voorkeur als grondslag te nemen. Dat maakt het proza arm en banaal. En ook deze kleine roman heeft weinig dat een persoonlijke stijl-overtuiging suggereert. Het heeft zelfs niet die bekoorlijke onhandigheid waarmee een zeer groot menschelijk gevoel toch boeien kan.

Het is overigens in menig opzicht niet zonder verdienste, het is levendig en frisch, doch het schenkt slechts in enkele momenten een waarachtige ontroering. Het is daar waar het conflict der minnenden zijn hoogtepunt krijgt — daar komt een warme, deernisvolle vrouwestem doorklinken, in dat oogenblik is Agnes van der Moer een bezielde schrijfster.

J. d. W.

MARGOT VOS, *Vlaammende Verten*. Amsterdam, Em. Querido, 1926.

MARGOT VOS, *Intermezzo*. Blaricum, De Waelburgh, 1926.

MIEN LABBERTON, *In U heb ik gevonden*. Utrecht, W. de Haan, 1926.

Bitter te bedenken is het, hoe deze tijd telkens weer in schijnbeeld voortbrengt wat wij het dringendst behoeven: het neerzinken van de schoonheid in de massa en het herstel harer betrekkingen met het Goddelijke. Het is verbijsterend, en niets minder, telkens weer geplaatst te worden voor proeven van zoogenaamde sociale en religieuze poëzie, welke met wezenlijke dichtkunst nagenoeg niets hebben uit te staan, noch de zich wegschenkende Charitas en de brandende Godsliefde binnen hun vormen hebben weten te sluiten. En dit laatste is verreweg het ergste. Immers: wij mogen al